

vilde Justitsministeren hertil svare, at Redegørelsen af 27. Oktober 1934 blev afgivet til Landbrugsministeren, som erklærede ikke at have misforstået den, og at Retten udtrykkelig har udtalt, at der mangler Holdepunkter for at antage, at Redegørelsen skulde være afgivet med urigtigt Indhold mod bedre Vidende. »Det er en Hastværkserklæring, der paa enkelte Punkter er blevet urigtigt og uheldigt affattet, men det har ikke efter det oplyste været Udstedernes Forsæt at føre nogen bag Lyset.«

Angaaende Spørgsmaalet om *Forældelsesreglerne* pegede Justitsministeren paa, at Statsadvokaten og Rigsadvokaten begrundede deres Afvisning saaledes: allerede fordi Strafskyld, for saa vidt der overhovedet maatte foreligge noget strafbart Forhold, maa antages at være forældet o. s. v. »Som det fremgaar af, hvad jeg tidligere har sagt,« — udtalte Ministeren videre — »har en Undersøgelse af Sagen vist, at der ikke foreligger noget strafbart Forhold ved Afgivelse af Redegørelsen af Oktober 1934. Paa Grund af Sagens Karakter kunde jeg maaske have foretrukket, ogsaa fordi jeg kender de ærede Forespørgere saa godt, om Anklagemyndigheden havde begrundet sin Afvisning med det reelle og blot havde gjort en Tilføjelse om Forældesspørgsmaalet, men jeg kan ikke kritisere Anklagemyndigheden af den Grund, thi den har handlet efter sædvanlig Praksis og fuldt ud korrekt, idet der ikke er Tale om en diskutabel Fortolkning af Forældelsesparagraffen.«

Selv om man vilde antage, at der ved Afgivelsen af Redegørelsen af 27. Oktober 1934 var sket en Overtrædelse af Straffelovens § 163, maatte Forældelsen efter Justitsministerens Opfattelse være indtraadt ved Udløbet af 27. Oktober 1936. Østre Landsrets Dom af 13. November 1936 har ikke — som paastaet — fastslaaet, at Redegørelsen er strafbar, men kun, at man har Lov til at sige, at den er misvisende, uden at dette medfører Straf. Dernæst var Forespørgernes Opfattelse af Forældelsesregelen fuldstændig misforstået. Hvis Redegørelsen var strafbar, vilde den være det straks, naar den var afgivet.

Ogsaa den Opfattelse, at Forældelsesfristen skulde være afbrudt i Tiden fra 11. Juni 1935, da Justitsministeriet tiltraadte, at den indledede Undersøgelse udvidedes til at omfatte Spørgsmaalet om, hvorvidt der af Udvalget eller dets Sekretær maatte være udvist noget strafbart Forhold, til 6. Juni 1936, da Byretsdommen blev afsagt, tog Justitsministeren Afstand fra. Hovedsagen for ham var imidlertid ikke det formelle Spørgsmaal om Forældelsesfristen, men derimod Byretsdommens Konstatering af, at Straffelovens § 163 ikke var overtraadt. Justitsministeren fandt det derfor